

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

11. Quo modo Amphilochius Imperatoris filium salutârit?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

IESV ei apparente res probabilior est, quàm quòd S. Hieronymo appartierit, non solùm quia epistola illa D. Augustini ad Cyrillum fictitia est; sed quia etiã vetustissima, in Ecclesia, pictura est D. Augustini, cum puero ad littus & pedes illius sedente, atque cochlear tenente, quò mare in effossam scrobem colligit: quidquid nonnulli etiam hanc imaginem sublætæ fidei esse arbitrentur. Quod si ergo historiam esse ponamus, voluit & hunc Doctorem Puer IESVS docere, & voluit vtique sanctus hoc Doctor libenter ab hoc Puerò doceri, tanquam à Sapiencia Patris, magistròque veritatis; qui per veros aut ætate, aut sapientia mundana pueros, complures alios, in humanis oculis grandes instruxit, vt Mundi sapientiam confunderet; doceretque, nullum pusillum, nullum quantumuis simplicem esse contemnendum. Sic exaltatur à Deo humilitas, sic sublimitas humiliatur.

Nicephorus, Sozomenus aliique complures testantur, fuisse Iconij senem quendam Episcopum Amphilochium dictum, antiquæ simplicitatis hominem, qui Theodosium Magnum Imperatorem ausus est adire, eique libellum supplicem dare, quo Theodosius monebatur, vt impios Arianorum conuentus, ex vrbibus proscriberet. Nequẽ enim minùs nocere infectione hæreticos censebat, quàm pestilentia correptos, qui luem, etiam in maximè cautos, propagant. Imperatori durior ea inhumaniorque petitio videbatur, vt qui clementia atq; beneuolentia capiendos Arianos putaret, imprudentemque Episcopi zelum in alia tempora quietiora differendum arbitraretur. Quid ibi fecit sapientissima Amphilochij simplicitas? quibus machinis porrò quaterere Imperatoris animum institit? Est tempus, cum silendo plus efficimus, quàm loquendo. Igitur quàm sincerã ingenuitate petitionem suam explicauit, tam prudenti patientia repulsam passus tacuit. Existimauerat Imperator homini aquam hæsisse, nec iam argumenta solùm, verùm etiam verba deesse. Erras, erras, ô Imperator, non est stultitiæ signum, posse tacere. Garulorum sermo, vti vilis, ita & excors est. Solus ille verè sapit, qui habet linguam in potestate. *Qui moderatur sermones suos, doctus & prudens est: & preciosi spiritus vir eruditus. Hinc, stultus quoq; si tacuerit, sapiens reputabitur: & si compresserit labia sua, intelligens.*

Amphilochius igitur, tanquam elinguatus, abijt; sed silens

In tom. 2.
D. Augustini
Appendice
epist. 17.
10. Molan.
de hist SS.
Imaginũ lib.
3. cap. 36.

X.
Nicephor.
Callist. l. 11.
hist. Eccles.
c. 9. Sozom.
lib. 7. c. 6.
Theodor. 5
c. 16. Trip.
c. 35.

Prou. 17.27

XI.

lens consilium coxit, toti Ecclesiæ profuturum. Paulo enim post facinus dignum memoria fecit; & utiq; alijs quoq; imitandum, si mortales tam facilè pro Christi gloria, quàm pro Principum oblectatiunculis, stulti sustinerent reputari. Quippe occasionem captavit, ut cum alijs Præsulibus in aulam venientibus, & ipse veniret. Ibi, uti mos, & par erat, cum alijs Episcopis Imperatorem quàm decentissimè consalutaui. Recta inde ad filium ipsius, qui admodum nuper ad Imperium lectus fuerat, digressus, cum impolitè atq; inurbanè gestuque subrustico tractare cœpit. Neque enim eadem illi, quæ patri eius, obseruantia honorisque signa exhibuit; sed, tanquam si de vulgo, aut coloni terræ filius esset, ita cum eo, quasi cum puero colloquens, manūque eum, contra omnes leges aulicas, demulcens: *Salue & tu, ô puer*, inquebat. Hæc cum videret Theodosius, senem Amphiloichium ætate despere existimabat, & utiq; rudiore animo, rusticum, nõ aulicum, in aula, agere cogitabat. Itaque simplicitatem hominis instruendam censuit, docuitque, quibus cærimonijs filius esset salutandus. Iterum erras, ô Imperator, non tu illum, ille te docebit: tui, non illius mores sunt culpandi.

XII.

Audijt igitur Amphiloichius Imperatorem, instructionemque illius, leui risu, refutans quasi per contumaciam, respondit: sufficere filio eius iam exhibitum à se honorem. Hoc dicto Theodosius ira percitus, & non secus, ac si filius atroci iniuria affectus esset, grauitè commotus, Episcopum delirantem, cum conuicio, abduci iussit. Cithara ut sonet, percipienda est: idem huic Episcopo accidit. Tangebatur iam & satellitum manu ignominiosè foras protrudebatur, cum renidente ac sereno ore cõuersus, consiliūq; in animo occultatum sonantissima voce pferens: *Videsne, ô Imperator, inquebat, quàm tu indignè illam filio tuo iniuriam sèras? Vides, quàm vehemèter & incensè, ob compellationem minus urbanam decentemq;, in me, exardestas? Sic scilicet existimare te oportet, succensere etiam cælestem Imperatorem & Patrem Vniuenti, propter eos, qui non communem illi tribuunt honorem, sed dissimilem & longè minorem Patre vocare audent.*

XIII.

Hic vidisses, quid diuina possint. Etenim Imperator, cum inde rem actam intelligeret, & verba illa confidentissimè aptissimèque prolata admiraretur, velut fulmine ictus, ita quàm primùm sacerdotem Dei ad se accersuit, atque ad pedes eius cecidit.